

UN ENTRE MOLTS

Era un dia calorós, el noi mirava per la finestra i pensava que la ciutat havia canviat molt durant l'últim any. Tenia la pell bronzejada, els ulls de color mel i un cabell molt curt, gairebé rapat. Es podria dir Joan, però no se'n deia.

Arribada la nit, tot era silenci; el noi ho agraiïa perquè durant els darrers dies els sorolls havien estat constants de nit i de dia. La tranquil·litat no va durar gaire, de nou s'escoltava aquell soroll tronador, semblava que vingués de l'altre costat de la paret, era insuportable. Podrien ser uns veïns escoltant música, però no ho eren.

Avui tocava córrer, el noi no estava gaire entrenat, però havia d'arribar el primer abans que els seus perseguidors, no l'havien d'agafar. En aquella cursa només guanyaven els primers, els que quedaven enrere de vegades ni tan sols arribaven. Podria tractar-se de la maratón de Nova York, però no ho era.

La nit és molt freda, i el noi s'escalfa amb els seus companys al voltant d'un foc que han fet amb branques i branquillons que han agafat d'aquí i d'allà. No poden agafar la son, tot i que estan molt cansats. Per passar l'estona parlen de la cursa del matí. No s'havien vist mai, però ara ja són íntims, passaran els següents dies junts. Podrien estar en un campament d'estiu, però no hi són.

Les pedres es desprenen contínuament, el noi s'ha passat mitja vida pujant i baixant muntanyes a la seva ciutat natal, que es troba dalt d'un cim escarpat, però ara no porta l'equipació necessària. Tot i això no es pot aturar, ha d'apretar les dents i fer com si no sentís el cansament de les cames després dels 80km que porta recorreguts. Ha d'arribar al seu destí abans que l'engoleixi la nit. Podria ser en Kilian Jornet, però no l'és.

Per fi ha aconseguit allò que tant desitjava, pujar en un vaixell. La veritat és que no s'havia imaginat mai que hi pogués caber tanta gent. El noi pensava que això faria el viatge més entretingut. Li havia preguntat una i mil vegades al patró del vaixell quan arribarien a port, però ell li deia que això depenia de les condicions del mar. Ara que el vaixell ja havia salpat, li ho volia tornar a preguntar, però no el va saber trobar. Podria estar en un creuer, però no hi era.

Ara tocava nedar, no en sabia gaire. Al principi, però, li va semblar divertit. L'aigua estava molt freda, però això li feia mantenir la ment clara. De tant en tant se li apropava algun peix, però marxava ràpidament abans que el pogués agafar. Quan va arribar a la platja s'hi va estirar damunt la sorra i va descansar mirant aquell Sol enlluernador durant hores. Estava esgotat, però molt content de poder estar en un paratge com aquell. Podrien tractar-se d'unes vacances d'estiu, però no ho eren.

El noi dormia a la llitera de dalt i compartia lavabo amb altres joves que tenien el mateix objectiu que ell. La vida en aquella mena d'hotel de tercera categoria era bastant monòtona i el menjar no era res de l'altre món. Com a mínim podien jugar a futbol i això feia més curta l'espera. Podria haver marxat d'allà, però de fet, era impossible.

Aquesta història podria haver estat veritat, però no ho és.

De fet, el noi es diu Mohamed i la ciutat que contemplava a través de la finestra era Damasc. El sorolls que el turmentaven eren les bombes que queien de manera continuada sobre la ciutat, ensorrant les cases veïnes. En Mohamed corria per salvar la vida, fugint d'uns perseguidors que el volien degollar. Una vegada va escapar-ne d'ells, va haver de passar la nit al voltant del foc, tot pregant a Alà que ningú veiés les flames. No va ser així i va haver de tornar a fugir descalç a través de les muntanyes.

Quan en Mohamed va arribar a la costa va donar tots els diners que havia estalviat ell i la seva família a un patró malànim perquè el pugés a una barca de goma a la qual aquell home sense escrúpols anomenava vaixell. Hi anaven 100 persones on només hi cabien 20, els nens petits ploraven. Com era d'esperar la barca es va enfonsar, el patró feia temps que no hi era. Va haver de nedar fins a no poder més i va tenir sort que aquells peixos que se li acostaven no ho fessin massa, ja que eren taurons. Quan va arribar a la platja va pensar que ja era lliure, que ja havia arribat a l'acollidora i somiada Europa. El somni va durar poc i en Mohamed és ara tancat en un centre d'internament de refugiats a una illa grega. Malauradament en Mohamed és només un entre molts.

Aquesta història podria ser mentida, però no ho és.

LAIA VENTURA Categoria E 3r d'ESO 14 anys